

JOHANNE HILDEBRANDT

TYRA

SAGAN OM VALHALLA

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning på Forum:

Blackout

Freja – Sagan om Valhalla

Idun – Sagan om Valhalla

Saga från Valhalla

Fördömd

Krigare

Sigrid – Sagan om Valhalla

Estrid – Sagan om Valhalla

Kvinnan som försvann

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Johanne Hildebrandt 2024

Enligt avtal med Nordin Agency

Omslag: Niklas Lindblad

Frejasymbol (på omslag och i inlaga): Anders Timrén

Runor inlaga: Shutterstock

Tryckt hos ScandBook EU, 2024

ISBN 978-91-37-50784-2

*Flygande spjut,
fallande bölja,
orm i ring.*

Den viskande rösten vägledde Sigrid när hon vandrade över den dimhöljda heden. Utan den skulle hon vara lika förlorad som de bleka gestalter hon skymtade i den böljande gråheten. En hopsjunken träl i grå trasor, en stolt husmor med huckle och nycklarna till visthusboden skramlande i bältet, de ynkansvärda barnen som lämnats i skogen för att dö. Sigrid fortsatte gå utan att se på dem. Istället följde hon den älskade, välkända rösten djupare in i eftervärlden.

En liten flicka med långt lockigt hår sprang förbi i töcknet. Fötterna var bara och kroppen mager som en tiggarrunges, likväl fanns något bekant över henne, som om hon träffat henne förr. Sigrid följde henne med blicken och försökte minnas var hon sett henne men hon slukades snart av dimman och var snart försvunnen i gränslandet mellan liv och död.

*Ett brustet svärd,
björnens lek,
ett barn av en konung.*

Orden manade på hennes steg, drev henne djupare in i den ringlande, böljande dimman.

Ett dämpat ljud, taktfast som långsamma hjärtslag fick henne att stanna till. Snart såg hon en pojke komma gående med en rund trumma i ena handen. Hans ansikte var stramt och sorgset när han slog på den med en tygklädd pinne. Sigrid visste alltför väl vad detta betydde. Ett liktåg. Hon drog ett djupt andetag och förberedde sig på vad som komma skulle.

Snart trädde sex allvarsamma kämpar fram. De bar alla sina finaste kläder, harnesk och mantel, svärden var spända vid höften och mellan sig bar de på en bår med en fallen kämpe.

Sigrid stönade plågat när en obändig sorg svepte genom kroppen. Det var Svend som var död. Med ens ville hon inte se, inte veta vad som väntade, men hon tvingade sig trots allt att betrakta liktåget medan tårarna rann längs kinderna.

Svend var tvättad och klädd i praktfulla kläder med guldbrodyrer. Håret var noga kammat och silvertrådar hade flätats in i hans skägg. Svärdet vilade på hans kropp och händerna vilade på fästet. Men inget banesår syntes på kroppen och ansiktet var fridfullt. Sigrid svalde. Vad som än skett så hade hennes älskade fått en bra död.

Knud gick rakryggad bakom sin fars döda kropp. Han var nästan vuxen, reslig och stark, men ansiktet var fruset i sorg. Under ett ögonblick såg hon förvirring och övergivenhet i hans blick, därefter blev den åter klok och beslutsam. Stoltheten svällde i Sigrids bröst. Hennes son var i sanning kungarnas

kung. Bevararen av den gamla tron. Av Vanadisens rikliga gåvor var han den dyrbaraste.

I samma stund slukade dimmorna följet och hon var åter förlorad i töcknet. Svends bane gick mot sin ände.

Sigrid vaknade med en skärande sorg virad runt hjärtat. Bilderna från makens liktåg dansande framför hennes ögon. Det var en dröm. Hon drog ett skälvande andetag. En varseldröm om Svends stundande död. Orörlig låg hon kvar i bädden medan verkligheten tog fastare form.

Ett blekt gryningsljus hade smugit sig in genom fönstret av dyrbart glas. Det föll på tapeten som hon själv broderat och hängt upp på väggen vid eldstaden tillsammans med de andra tapeterna, och visade när hon gifte sig med Svend med dottern Estrid vid sin sida. Hur hon kröntes till drottning av sin make. Deras fem söner. Två hade dött vid födseln men tre av dem var kvar i livet, vilket var mer än någon mor kunde begära.

Ta dig samman, kvinna. Med en kraftansträngning drev hon bort smärtan och klamrade sig fast vid det som var.

Handen darrade när hon sträckte sig efter bågaren med vatten som stod vid bädden. Vattnet var ljummet och smakade gammalt men hon drack upp varenda droppe.

Allt var som det alltid varit. Hon var i sin kammare, inte i eftervärlden, och Svend sov högljutt bakom hennes rygg.

De två stolarna med snidade ryggstöd och broderade kud-dar stod fortfarande framför eldstaden. Där var bordet med smyckeskrinet i silver, de små flaskorna i färgat glas, speglarna, askarna och borstarna. Klädkistorna längs väggen, fällarna på golvet. Det välbekanta fick tankarna att klarna så att hon till fullo kunde ta till sig vad som skett.

Vanadisen hade sänt henne en varseldröm. En yrvaken lättnad sipprade fram genom smärtan. Åren av tystnad var äntligen över.

Sigrid hade förgäves blotat och bönfallit till den ljusa, skinnande gudinnan att sända henne ett budskap men allt hon fått tillbaka var en bedövande tomhet. Tråden var avklippt och det var som att bli berövad all styrka och kampvilja. Nog för att hon försökt härda ut och intala sig att allt var en prövning men tystnaden hade fått henne att vittra sönder. År hade lagts till år och under denna tid hade Sigrid bleknat till en guldbehängd drottning som tom på syfte bara hade levt ett halvt liv, avskuren från den källa som närt hennes innersta.

Varseldrömmen visade att hon åter var gudinnans utvalda, Vanadisen hade äntligen talat med henne men hennes budskap var död.

Sigrid kände en våg av beslutsamhet och styrka svepa genom kroppen. Tiden var snart inne för Knud att axla sitt storslagna öde. Han, som var hennes dyrbaraste gåva, som valts ut av makterna för att bli danernas främste härskare, skulle påbörja sin vandring till att bli kungarnas kung. Men priset skulle bli dyrbart.

Hon drog ett djupt andetag och vände sig om i sängen. Svend såg fridfull ut där han låg och snarkade vid hennes sida. Det flätade skägget hade fått grå strån och umbärandena var djupt inristade i ansiktet. Buken hade svällt av alla gillan genom åren så att den hängde som ett oformligt djur runt midjan. Hennes älskade hade åldrats, liksom hon själv. Inget var för evigt, sådan var tidens gång; en spiral som långsamt vred sig genom världsalltet. Det gamla vittrade sönder för att ge plats till ett nytt spirande liv, liksom vintern följdes av vår.

Men när Sigrid såg på sin sovande make tyckte hon att han

var densamma som när de möttes i Lejre första gången. Hon log ömsint åt minnet.

Han hade varit kungens bastard till son, en ung kämpe som varit på väg att gå härnad mot svearna. Hon hade varit på väg till Svealand för att giftas bort med kung Erik. När de väl tagit sina platser i detta spel skulle de bli svurna fiender.

Men ingen dödlig kunde stå emot Vanadisens makt och vilja.

I samma stund som de såg varandra drabbades de av en kärlek större än livet självt. De visste båda att det var en omöjlighet att de skulle få varandra men en enda natt lyckades de stjäla till sig. Ett skimrande minne som band dem samman för all tid och evighet.

Redan då borde hon ha förstått att det öde som Vanadisens skänkt dem kunde ingen dödlig riva upp.

För nio månader senare födde Sigrid tvillingarna Olof och Estrid och i samma stund hon såg dem visste hon att det var Svend som var deras far. Hon teg, såklart, minsta misstanke hade fått Erik att dräpa både henne och barnen.

Till slut hade hon lyckats förmå Erik att låta henne och barnen åka hem till Götland med livet i behåll. Det krävdes ett giftmord på Erik för att hon skulle bli fri att få sin Svend, danernas mäktiga kung.

Nu hade de fått femton år samman och det var mer än någon av dem hade kunnat hoppas på.

Liv, död, sorg och glädje, allt hade en början och ett slut. Sigrid kunde inte göra annat än att böja sig för Vanadisens vilja och följa trådarna i väven. Det var människans välsignelse, och förbannelse. Hennes älskade skulle dö. Men inte än.

Den Svend hon sett ligga död på båren var äldre än den man som låg bredvid henne i bädden. Deras son Knud hade varit

minst sjutton, ett par år äldre i drömmen än han var i dag. Än fanns det tid. Än hade hennes älskade inte gått till eftervärlden.

Hon lutade sig fram och kysste hans kind.

Svend vaknade med ett ryck och såg så förvirrad ut att Sigrid inte kunde låta bli att le.

”Besöker du mig så sällan numera att du inte känner igen min kammare?”

”Kom här”, sa han och drog henne till sig.

Sigrid kände hans varma närhet, lika välbekant som hennes egen.

”Jag såg dig i drömmen. Du höjde ditt svärd i seger över Englands ofärdiga kung Ethelred och Knud stod vid din sida”, ljög hon.

Aldrig att hon tänkte berätta att hon sett honom ligga död. Den bördan måste hon ensam bära.

”Bra”, mumlade Svend sömnigt. ”Den kuklöse kommer få gälda bittert för mordet på de oskyldiga.”

Sigrid log sorgset.

Redan första gången de möttes hade Svend beslutat sig för att bli danernas kung och därefter erövra det England som hans förfäder förlorat.

Nu satt han säkert på Jellingatronen som kung och hade två friska pojkar som arvtagare. Men England fanns kvar och han var närmare att lyckas än han varit på tjugo år. Steg för steg hade han utarmat Ethelreds makt genom att sända plundringståg till ön. Englands kung hade tvingats betala gäld till danerna så att de skulle sluta plundra och bränna byar och istället segla hem. En del av denna gäld hade Svend använt till att bygga nya skepp och samla manskap som återigen seglade till England för att plundra sig rika.

Strategin hade lönat sig väl och för varje danagäld minskade Ethelreds makt. I England rasade alla, från stormän till småbönder, mot sin svaga kung som inte förmådde hålla landet säkert. Ethelred fick allt svårare att hålla ihop England och Svends utsända gjorde allt för att vidga sprickan och skapa split och oro. Men Ethelreds falnande makt hade gjort honom desperat.

För två år sedan gav han order om att alla danerna skulle rensas ut från England. Varje man, kvinna och barn av danablood skulle dräpas, även de som levt på ön i flera generationer. Till och med de daner som sökt skydd i kyrkor hade slaktats som djur. Det var ett fasansfullt illdåd som Svend hade svurit en helig ed på att hämnas.

Ethelreds slakt på danerna hade skyndat på det oundvikliga. Om bara ett par dagar skulle Svend sända den största danahären i mannaminne mot England. Ethelred skulle störtas och Svend krönas till kung. Det var det öde makterna skänkt honom och nu visste hon säkert att det också skulle bli hans död.

Sigrid tvingade med en kraftansträngning bort den hjärtskärande sorgen.

Men än finns det tid, tänkte hon och flätade samman sina fingrar med Svends medan dagen oinbjuden trängde sig på. Galande tuppar, frustande hästar, dämpade steg över gårdsplanen. Slamret från hallen där tjänstefolket städade undan gårdagens gille och väckte de som somnat på bänkarna. Än var de båda kvar i livet. Kanske fanns det också möjlighet att ändra trådarna i väven.

En försiktig knackning på dörren fick henne att sucka.

”Vad är det nu då?” Svend muttrade retligt och satte sig upp i bädden. ”Stig in fridstörare”, beordrade han.

”Jag ber om ursäkt, högvördiga”, sa en skälvande röst.

Det var Ylva, Sigrids husfru, som steg in i kammaren med rodnande runda kinder och blicken stint fäst på golvet. Svend lade sig åter ned med en tung suck medan Sigrid rynkade på pannan.

Det måste ha skett något allvarligt om husfrun vågade störa när Svend delade hennes bädd.

”Nå?”

Ylva gav Svend ett snabbt ögonkast och såg sedan vädjande på Sigrid.

”Det har kommit bud från Estrid.”

Det kunde inte båda gott för hon var ofta sjuklig.

”Vad säger budet?”

Ylvas kinder blossade och hon såg åter på Svend som vänt dem ryggen.

Sigrid slog ut med händerna och såg uppfordrande på sin husfru.

”Nå?”

Husfrun drog ett djupt andetag.

”Budet är: *Mor. Jag är svårt sjuk. Kom.*”

”*Sjung min mor om vad som är fördolt i svunna tider.*”

Tyra sjöng medan hon sprang som en vind genom skogen. Hennes bara fötter nuddade knappt markens löv och mossor och det ljuslockiga håret stod som en sky bakom hennes huvud. Hon hoppade över ett stormfällt träd och fortsatte sedan med snabba steg.

”*Sjung min mor om försaker och segrar. Visa mig trådarna i väven. Visa mig trådarna i väääveeen*”, sjöng hon så högt hon kunde.

Hon hoppades att det skulle driva bort odjur och oknytt. Visserligen hade hon bara sett en hare fly mellan trädstammarna men hur trygg hon än kände sig i skogen kunde man aldrig vara helt säker. Inte på någonting.

Tyra saktade ned på stegen medan oron högg till i magen.

Måtte hon vara där. De två senaste gångerna hon lyckats smita från gården och ta sig till mötesplatsen hade hon inte visat sig men nu måste hon få hennes råd och hjälp.

Tyra ökade farten och löpte uppför åsen med de gamla ekarna tills hon nådde krönet. Där stannade hon med bultande hjärta.

Åsen sluttade mot en strid bäck som letade sig fram mellan skogen. Det var en vacker plats, fylld av skuggor och trolldom.

Hoppas, hoppas, hoppas, tänkte hon och letade med blicken bland stenarna på stranden.

Där. Lättnaden sköljde över Tyra när hon fick syn på gestalten vid vattenbrynet. Hon satt i skuggan, till hälften vänd mot henne, och såg tankfullt på den lekande bäcken.

”Jag är här”, ropade Tyra så högt hon kunde och rusade nedför slänten mot bäcken. Där stannade hon flåsande bredvid den unga kvinnan.

”Jag är här”, sa hon igen.

”Jag vet”, svarade Fylgia roat och hennes gula rovdjursögon glittrade av skratt. ”Hela skogen hörde dina sånger.”

Tyra sköljde leende bort svetten från ansiktet och drack sig sedan otörstig. Först då, när hon samlat sina tankar, slog hon sig ned på en sten vid kvinnans fötter.

”Det ser illa ut för mig, Fylgia”, sa Tyra och såg vädjande på sin vän. ”Jag vet inte vad jag ska ta mig till. Snälla, hjälp mig.”

Trots att hon hade övat på orden många gånger snördes strupen åt av all ängslan.

Kvinnan vände sig mot Tyra och visade den sida som var helt svartbränd av eld. Halva ansiktet var dött och förvridet medan den andra halvan var vacker och full av pulserande liv. En förkolnad klo till hand stack ut från den svarta klädnaden och Tyra tog den i sin och såg på brännmärket på sin egen handled. Det hade blivit större och sträckte sig nu upp mot armen som en ärrad rödflammig ärm. Fylgia nickade belåtet men Tyra förstod inte varför. Hon hade frågat varför märket blev större och om hon skulle se ut som Fylgia innan det var

klart, men hon hade inte fått något svar. Det var faktiskt inte ofta som Fylgia gav några svar. Hon sa det hon ville säga och intet mer.

Tyra ryckte till när det stack i handflatan. Hon knöt näven och lät blodet droppa genom fingrarna ned på stenarna i det mönster hon lärt sig.

”Mitt blod är nyckeln till det fördolda”, mumlade hon som hon alltid gjorde.

Fylgia bekräftade det hela med en kort nick.

”Nå? Varför darrar du som en ynka hare?”

Tyra svalde.

”De tänker gifta bort mig”, sa hon och ryste till.

Hon kunde knappt begripa att det var sant. Blotta tanken att stå brud med gamla, fula Holme fick henne att vilja kräkas.

”Far Brodde säger att de inte har råd att ha mig kvar på gården och att jag är giftasvuxen och måste ha en make. Men jag har ju inte fått min första blödning än. Snälla, berätta vad jag ska ta mig till”, sa hon och kände skamfullt hur tårarna rann nedför kinderna.

Fylgia betraktade henne men det fanns ingen medkänsla i de gula rovdjursögonen.

”Din ynkedom!” röt hon.

Tyra slungades bakåt och slog ryggen mot stenarna med en hård duns. I samma stund stod Fylgia lutad över henne som en hotfull best.

”Har du då intet lärt?”

”Jo, kloka du”, lyckades Tyra få fram.

”Varför ställer du då frågor du vet svaret på?” Fylgia lade huvudet på sned. ”Vet du då inte vad som är ditt öde?”

Det var klart att hon visste men det var en sak att veta, en

annan att säga det högt. Tyra svalde flera gånger innan hon fick fram orden.

”Jag ska bli den främsta bland valor och bevara seden i den nya tid som kommer.”

En vala var förbunden med de uråldriga makterna och därmed var hon fruktad och vördad av alla och envar. Till och med mor Anna, som höll den vite krist högst, hade sökt upp en vala den vinter under svältåren då sonen Ansgar låg för döden. Valan, en gammal ledbruten kvinna vid namn Otta, hade gått med på att följa med mor Anna tillbaka till gården för att se om det fanns något att göra åt Ansgars sot. Men när de kom till gården var det för sent. Ansgar var redan död, men för Tyra hade mötet med Otta förändrat allt. Mellan alla tårar, skrik och böner beslutades det att valan skulle stanna över natten eftersom det redan börjat skymma.

När Tyra gick upp för att se till djuren följde Otta efter. Tyst hade hon stått i snögloppen och betraktat Tyra medan hon hällde upp vatten till de magra kritterna.

”Du kommer följa seden och bli vala”, sa Otta till slut.

Tyra, som hela tiden känt valans blickar krypa som myror över kroppen, ställde försiktigt ned ämbaret på marken och såg på den gamla kvinnan. Hennes klänning och mantel var bruna och lika slitna som alla andras, men hon hade en huva av kattskinn, ett halsband med benknotor och stenar med tecken runt halsen som inte liknade något som Tyra sett tidigare. Visserligen hade hon inte sett mycket av livet för hon var bara sex år gammal då, men på något vis förstod hon att halsbandet var fyllt med kraft.

”Vad är seden?” hade hon frågat.

Valan skrockade till, som om frågan varit lustig.

”Seden är den väg du redan följer.”

Tyra rynkade pannan för hon förstod ingenting. Innan hon hunnit fråga höjde valan en rynkig hand för att tysta henne.

”Du visste att Ansgar skulle dö, eller hur?”

”Det kunde vem som helst se”, muttrade Tyra.

”Men du vet många saker som kommer att ske, långt innan det händer?”

Frågan gjorde Tyra olustig eftersom det var sant.

Valan nickade, som om Tyra erkänt allt.

”Makterna har skänkt dig gåvan att sia, och mer därtill.”

Tyra hade stirrat ned i halmen för hon förstod fortfarande inte vad valan menade.

”Far Brodde säger att gud råder över allt.”

”Gör dig inte dum, tös”, sa Otta irriterat. ”Deras gud är en ung, svartsjuk vekling som du inte behöver bry dig om. Jag talar om de sanna makterna, de som funnits i världen och människorna sedan tidens gryning. De gamla gudarna som råder över allt i denna värld och i nästa. De är ditt öde, inte någon vit krist.”

Hon spottade på marken och såg åter på Tyra med hopknipna ögon.

”Men allt detta vet du, och mer därtill. För jag ser din Fylgia vaka över dig. Jag ser den makt du är förbunden med. Om några år kommer du lämna den här eländiga gården och bli den främsta av valor. Det är ditt öde i väven.”

Med de orden vände sig valan om och gick in i huset igen. Tyra stod kvar hos kritterna trots att det var kallt. Tankarna rusade runt i hennes huvud. Hon visste att allt som Otta sagt var sant. Mer än så, hennes ord gjorde allt tydligt och självklart, som om de nystat upp den härva av kunskaper som hon

inte fått rätsida på. Hon hade gåvan och skulle bli den främsta av valor. Den vite krist var en gud bland många, en ung och svag sådan, och hon följde de gamla gudarna. Makterna hade valt henne till att följa seden. Hon gned sina stelfrusna händer mot varandra och såg sedan upp mot månen som lockade och drog i hennes sinnen och log.

Tyra tänkte på allt som hänt sedan den där vinterdagen för länge sedan. Förr, innan Holme beslutat sig för att tvinga sig på henne, hade hon inte haft ett uns av tvivel om att detta var hennes öde. Nu var hon inte lika säker. Tvånget om giftermål var som ett stort berg som hon inte visste hur hon skulle ta sig över.

”Gott”, sa Fylgia. ”Då räddade jag inte dig ur lågorna för-gäves.”

I en blinkning satt de åter vid den brusande bäcken. Tyra sträckte på sig och gned sin ömmande rygg.

Hon hade bara varit tre år när hon nästan brann inne och det enda hon mindes var hettan och skräcken innan hon mötte Fylgia för första gången. Hon hade dykt upp från ingenstans, svept upp henne i famnen och burit henne ut ur lågorna.

Det var Fylgia som valan Otta sett vaka över Tyra den vinterkvällen då Ansgar dog. Ända sedan branden hade hon vakat över Tyra och lärt henne om världen, makterna och de förlevande. Hela tiden hade hon sagt att det var hennes öde att bli den främsta bland valor och Tyra ville inget hellre. Hon visste att hon hade förmågan, viljan och kraften men vad nyttade det om hon låstes in i ett giftermål med en äcklig gammal gubbe?

Skamsen insåg hon hur dum hon varit som lagt sina förhoppningar hos Fylgia. Varelsen var inte av denna värld och kunde inte begripa hur maktlös hon var som ung och fattig. För Fylgia

var allt så enkelt. Hon förmådde inte begripa att ingen varken lyssnade på eller tog Tyra på allvar.

Om bara mor kunde sända efter henne, eller åtminstone hålla sitt löfte att sända silver till hennes försörjning. Men intet. Alla förväntningar hon en gång haft på att träffa sin blodsmor hade slocknat till aska.

Fylgia sträckte ut sin svartbrända klo till hand och smekte Tyras kind.

”Tappa inte hoppet, lilla hare. Slut dina ögon och se in i väven.”

Tyra betraktade henne tveksamt innan hon drog ett djupt andetag och lydde.

Först såg hon ingenting. Allt som fanns var hennes andetag, de våta kläderna mot kroppen och det strömmande ljudet av bäcken. Tyra vågade inte röra sig utan väntade trots att hon började frysa. Hon undrade om Fylgia ens var kvar och skulle precis öppna ögonen när hon såg dem framför sig.

Fyra ryttare red in på gårdsplanen, tre främlingar och en hon kände igen från förr. En av dem hade ett svärd och en skinnpung fäst i bältet. Tyras hjärta började hamra i bröstet när hon begrep vilka de var.

Hon öppnade ögonen och log glädjestrålände mot Fylgia.

”Mor kommer sända bud efter mig. Hon kommer rädda mig!”

”Minsann. Så du såg inget giftermål?” frågade Fylgia retsamt.

Tyra slog ned blicken.

”Nej, kloka du. Förlåt.”

”Har du ens använt din gåva för att sia om ditt giftermål?”

Nu rodnade Tyra och kände sig plötsligt väldigt dum.

”Nej, kloka du”, mumlade hon.

”Varför ränner du då till mig och tigger om hjälp när du själv kan söka svaren?”

Nu brände skammen i Tyra och hon förmådde inte ens möta Fylgias blick. Istället såg hon upp mot skyn där en hök cirklade över trädtopparna.

”Jag försökte inte därför att jag fruktade vilken framtid jag skulle möta”, sa hon till slut.

Fylgia reste sig och tornade vördnadsbjudande upp sig över Tyra. Nu fanns det bara kyla och förakt i hennes blick.

”Den främsta bland valor fruktar intet. Hedra de gåvor makterna skänkt dig, eller förlora dem.”

Orden var som ett slag i ansiktet men Fylgia hade rätt. Tyra kunde inte förlita sig på någon annan än sig själv och hon hade faktiskt betett sig ganska ynkligt. Hon kunde inte klamra sig fast vid Fylgia i all evighet. Hon måste förlita sig på sina egna krafter och kämpa för sitt eget öde. Om det bara inte var så svårt.

”Gott så”, sa Fylgia, som om hon hört hennes tankar. ”Minns att du inte är ensam. Du är aldrig ensam.”

I nästa stund var hon borta och allt som fanns var de högres-ta ekarna och bäckens porlande hänskratt. Tyra drog ett djupt andetag och kände sig med ens stark och obändig. Något giftermål skulle det inte bli av för mor skulle hämta henne. Tyra log mot den strålande solen. Äntligen skulle hon få möta den kvinna som fött henne.

”Jag blir så elak på dig!”

Tyra vaknade av smärtan som brände till på kinden. Förvirrad satte hon sig upp och såg på den rasande mor Anna. Den